

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑψηλοτάτας καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐλομενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνεγνώσιμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι 80. 8.—	Ἔτησίαι 100.—
Ἑξαμηνίαι 4,50	Ἑξαμηνίαι 5,50
Τριμηνίαι 2,50	Τριμηνίαι 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδουάρδου 38, παρὰ τὸ Βασιβακίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰανουαρίου 1916 Ἔτος 38ος.—Ἀριθ. 7

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ ὑπάλληλος τῆς «Ἱατρικῆς Ζωῆς» σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ εἰς τὴ μικρὴ τραπεζαρία. Βυθίσθηκε πάλι εἰς τοὺς ρεμβαμούς, ποὺ τοὺς εἶχε διακόψῃ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ διδλίου.

«— Ναι, ἐμονολογοῦσε, ἡ ζωὴ μου θάλλάξῃ καὶ πρέπει νάλλάξῃ!»

Ἐξαφνα, θλέπων τὴν ἀδελφὴν του ποὺ τὸν ἀκούγε μὲ ἀπορία, τῆς εἶπε ἀπότομα:

— Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, Κολέττα! Σοῦ εἶπα, ὅτι εἶχα ἐργασία! *

Ἡ μικρούλα ὑπήκουσε. Κι' ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν ἀδελφὸν τῆς, μπῆκε εἰς τὴν μικροσκοπικὴν τῆς καμαρούλα καὶ ἔβασε γρήγορα εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ εὐθὺς.

Τὴν εἶχαν θάλλῃ σὲ περιέργεια οἱ ἀσυνείθιστοι κάπως τρόποι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ποὺ τὸν ἔβλεπε ἀκόμη νὰ σουλασουρᾷ εἰς τὴν τραπεζαρία, ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνῃ μισανοικτῆ.

Ὁ νέος, ἀντὶ νὰ γράψῃ (*), ὅπως ἔκανε συνήθως ὅταν ἀγρυπνοῦσε τὴ νύκτα, εἶχεν ἀραδιάσῃ εἰς τὸ σωρὸν μπουκαλακίου. Ἡ Κολέττα τὰ ἐγνώριζε. Ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ἔγραφαν ἀπέξω: «*Canabis Indica*». Ἐπειτα ὁ Ἀγγλᾶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς ἐργαλειοθήκης,

ποῦ εἶχε σὰν τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς, μιὰ μικρούλα σύριγγα γιὰ ἐνέσεις, καὶ τὴν ἐγέμισε προσεκτικὰ ἀπὸ τὸ θρασυφάρμακον ἐκεῖνο ναρκωτικὸν, προσέχων, ὡς φαίνεται, νὰ μὴ ρίξῃ οὔτε μιὰ σταγόνα πρᾶπαίνω.

«— Γιατὶ ὁ ἀδελφός μου τὰ κάνει αὐτά;» ἀποροῦσε μισοκοιμισμένη ἡ Κολέττα. Κι' ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς ἐτοίμη νὰ τὸν ρωτήσῃ, ὅταν ἔξαφνα τὸν εἶδε καὶ τὸν ἀκούσε νὰ σηκώνεται ὄχρως, νὰ κυττάξῃ τὴ σύριγγα τοῦ στή λαμπά καὶ νὰ προσέρῃ μόνος του τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

— Πρέπει!.. ὄλα εἶνε ἐτοιμα!.. αὐριο θὰ τὸ κάμω... πρέπει!..

Ἡ ἐκπρασὶς του, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἦταν τόσο ἀλλόκοτη, ὥστε ἡ Κολέττα ἐτρόμαξε... Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἦταν τόσο σκληρὸν, τὰ μάτια του ἐτόξευαν τέτοιαι ἀστράπεδες, ὥστε ἡ μικρούλα δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κουκουλώθηκε μόνον εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς καὶ συλλογιώθηκε:

«Ἄς μὴ τὸν ἐνοχλήσω ἀκόψῃ τὸν ἀδελφόν μου. Ἄβριο τὸ πρῶτ' ὅμως, πρὶν φύγῃ, θὰ τὸν ρωτήσω, γιατί ἦταν ἐτσι ἀγριεμένος καὶ χλωμός.. Μην εἶνε ἀρρωστος;... Ἄχ, πῶς φοβοῦμαι... γιὰ τὸν ἀδελφόν μου!»

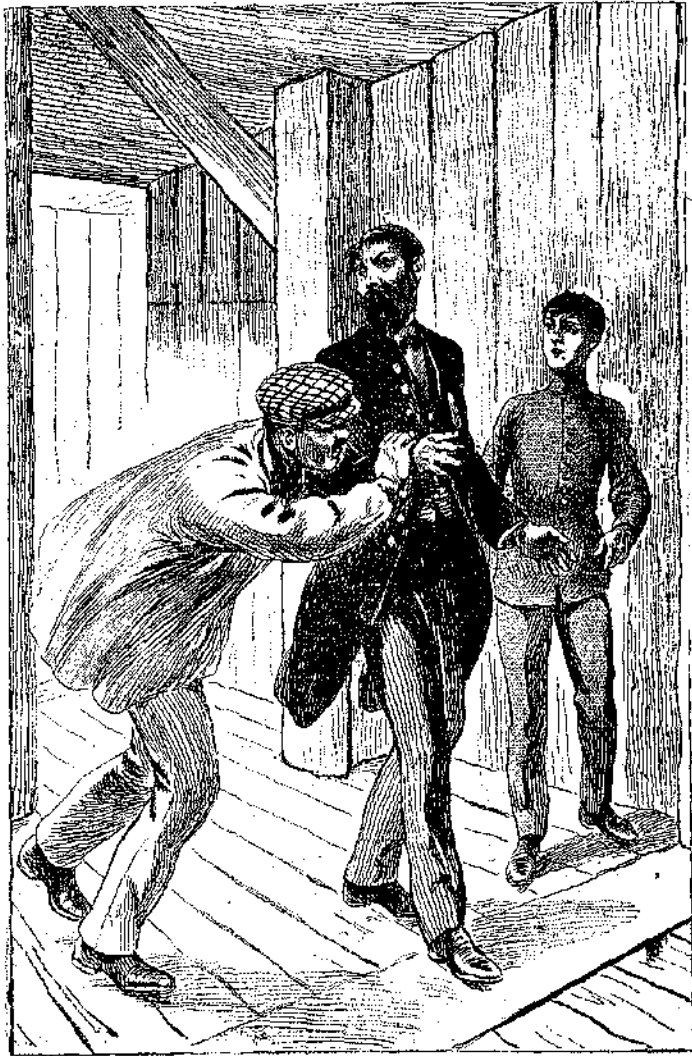
Ἡ μικρούλα τέλος ἀποκοιμήθηκε. Καὶ εἰς τὸ διπλάνθ δωμάτιο, ὁ Ἀγγλᾶς ἔξακολούθησε νὰ ἐργάζεται, προετοιμάζων τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνη κλοπὴν τῆς Πιστωτικῆς, ποῦ θὰ τὴν ἐξιστορίσω μὲ τώρα λεπτομερῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
 Ἡ «ἐπιστημονικὴ» κλοπὴ.

Τὴν 15 Ἀπριλίου 1913 ὁ Ἐυτύχιος Ἀγγλᾶς, τὸ πρῶτον τῆς πέντε, ἐτοιμος νὰ φύγῃ, μπῆκε εἰς τὴν καμαρούλα, δπου ἐκοιμάτο ἡ ἀδελφὴ του.

Τὴν εἶδε μιὰ στιγμὴν εἰς τὴν φράσιν ποῦ εἶχε πῆ καὶ χθές:

«Πρέπει!»
 Ἦταν ὄχρως, ἀλλ' ἀπο

«Πρόσχε λοιπόν, ἀδέξτε!.. Μ' ἐπιστήθησε!..» (Σελ. 55, στ. α')

(*) Ἡ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 46

φασισμένος. Την ημέρα εκείνη ο κοινωνικός αντίρρησης θα εδοκίμαζε το μεγάλο χόλο, που το εσχιδιάζε από καιρό με τόσο υπομονή.

Καθώς περνούσε από κοντά της, η Κολέττα μισοξέπλησε και το ψιθύρισε: — Καλημέρα, αδελφούλη... Τι πρωί που σηκώθηκες!

Αλλά ο Άγκλας, θυσιζόμενος στις σκέψεις του, δεν άκουσε ή δεν ήθελε να νηποκοιθη στην αδελφή του και βγήκε. Μόλις βρέθηκε στο δρόμο, είδε ότι μεγάλα σύννεφα, μαύρα, έσκοτεινιάζαν την ανοιξιάτικη εκείνη αυγή.

«Συννεφιά σήμερα, συλλογίσθηκε καλλιτέρας!»

Και τράβηξε προς την πλατεία του Αγίου Μιχαήλ, όπου εσκόπευε να πάρη το τραμ του σταθμού του Αγίου Λαζάρου, και να έγη στα μεγάλα βουλαβέρτα, εκεί κοντά στην Πιστωτική Τραπεζα. Εφορούσε ένα κασκέτο πολύ καλή και κρατούσε στο χέρι ένα δεματάκι, τυλιγμένο σε μαντήλι με τετράγωνα. Εβιάζετο να πομακρυνθή από τη γειτονιά του, γιατί δεν ήθελε να τον ιδούν που έβγαине τόσο πρωί και μ' εκείνο το δέμα.

Εύτυχως ή οδός Σεραφάνη ήταν έρημη. Όλοι ακόμη στην πλατεία του Αγίου Μιχαήλ, ότι ανοίγαν τα μαγαζιά. Ο Άγκλας μπήκε σε μια ταβέρνα και ήπιε, το ένα κατόπι του άλλου, τρία ποτηράκια ρακί. Συνήθως δεν έπινε σπύρτα εκείνη όμως την ημέρα, είχε ανάγκη από κάτι διεγερτικό για να τελειώσει τη δύσκολη δουλειά που άρχισε...

Ανέθηκε κατόπι στο τραμ, που ξεκίνησε για τον σταθμό του Αγίου Λαζάρου. Κοντά του έκάθηντο τρεις εργάτες που πήγαιναν στην εργασία τους. Αντίκρυ του, δύο κοριτσάκια με λυτά μαλλιά, έτρωγαν κουλουράκια και φλυαρούσαν εύθουα.

Ο Άγκλας έτρεμα στη θέση του, χωρίς να κάνει κρύο. Ήταν από τη μεγάλη του συγκίνηση. Σήμερα έπρόκειτο να διακινδυνεύση τα πάντα Σε λίγες ώρες, ή θα ήταν ανεβασμένος στην κορυφή της κοινωνικής κλίμακας, ή θα έπεφτε στο δάραδρο. Σε λίγες ώρες, ή θα ήταν ένας από τους προνομιούχους αυτού του

κόσμου, πλούσιος, ένατομμυριοχός, ή ένας νικημένος, ναυαγισμένος, φυλακισμένος...

Ενώ συλλογιζέτο αυτά, το τραμ έφθασε στα βουλεβάρτα. Στόν σταθμό, ο Άγκλας έδιδε να κατεβή, ως να μὴν είχε πια δύναμη στα πόδια. Αλλ' άμα έρριξε μια ματιά 'ς ένα ρολόγι και είδε ότι ήταν έξη παρά τέταρτο, το απέφασισε.

«Μόλις προφθάνω, συλλογίσθηκε» πρέπει να είμαι εκεί την ώρα που μπαίνουν οι εργάτες.

Κατέβηκε από το τραμ και μπήκε 'ς ένα δημόσιο αποχωρητήριο. Την ώρα εκείνη, το σπιτάκι αυτό ήτο έντελως άδειο και ο Άγκλας έλυσε το δέμα που κρατούσε, κ' έξεδίπλωσε ένα άσπρο παντελόνι και μια μπλούζα κίστου, λερωμένη από ασβέστες. Εφόρεσε γρήγορα τα πλατεία αυτά ρούχα επάνω από τα δικά του, και βγήκε από το αποχωρητήριο μεταμορφωμένος σε κτίστη. Έτσι: έπληρσισε τους άλλους κτίστας που έπερίμεναν εκεί, απέξω σε μια ταβέρνα, την ώρα για να πάνε στα γιατιά τους.

Κανένας δεν τον έπρόσεξε. Μπόρεσε λοιπόν νακατευθί μ' εκείνους που ξεκίνησαν τώρα για ένα σανιδένιο περίφραγμα, εκεί αντίκρυ. Το περίφραγμα αυτό εκέπαζε την τρύπα, που είχαν ανοίξη στον έξωτερικό τοίχο της «Πιστωτικής Τραπεζής», για

να μεγαλώσουν, καθώς είπαμε, το κατάστημα. Κι' ο Άγκλας γώθηκε, μαζί με άλλους, απαραίτητος πάντα, στο σανιδένιο διάδρομο, που εχρησίμευε προσωρινώς, — ως που θα έτελειωνε ή επισκευή, — για να μπαίνουν και οι εργάτες και οι υπάλληλοι.

Αυτή ή προσωρινή είσοδος ήταν το κλειδί του σχεδίου που είχε σοφισθή ο τολμητής, ήταν ή εύνοχη περίστασις που μπορούσε να του εξασφαλίση την επιτυχία.

Είπαμε, ότι ο Άγκλας είχε σπουδάση από πριν τα κατατόπια του κτιρίου, πότε με τα ρούχα του και πότε μεταμορφωμένος σε κτίστη. «Ήξευρε λοιπόν, ότι στη μέση σχεδόν εκείνου του περάσματος, ήταν μια μικρή πόρτα που ώδηγούσε σε μια σκάλα. Η σκάλα είχε άφανθη έμενε όμως το κεφαλόσκαλο κ' ή πόρτα. Ήταν σε μια μικρή σκοτεινή καμαρούλα, όπου δεν έμπαινε κανείς, τοποθετημένη επίτηδες 'ς εκείνη τη θέση, για να μπορέτη ο Άγκλας να εκτελέση το σχέδιό του.

Αφού μπήκε μαζί με όλους, άρχισε να κοντοστέκειαι και να γρογορη, για να προχωρήσουν εκείνοι και να μείνη αυτός μόνος, εκεί κοντά στην πορτούλα που είπαμε.

Δεν ήταν δύσκολο να το καταφέρη, γιατί συνήθως οι εργάτες πηγαινούν στη δουλειά τους άργα και την τελευταία στιγμή τρέχουν, διάζονται να προσθάσουν, χωρίς να περιμένη ο ένας τον άλλον.

Έτσι: ο Άγκλας έμεινε πίσω, τελευταίος κ' άφού έβεβαιώθη, ότι δεν τον βλέπει κανείς, άνοιξε την πορτούλα της σκάλας και τρύπωσε 'ς εκείνη τη μικρή, σκοτεινή καμαρούλα.

Τι έγύρευε εκεί μέσα!

Τώρα δγάζει από την τσέπη του ένα ηλεκτρικό φανάρι, από εκείνα που, όταν πατήτης ένα κουμπί, ρίχνουν ένα

«Ήπιε, το ένα κατόπι του άλλου, τρία ποτηράκια ρακί.» (Σελ. 54, στ. α'.)

«Άνοιξε την πορτούλα της σκάλας και τρύπωσε...» (Σελ. 54, στ. γ'.)

φως όχι πολύ δυνατό, αρκετό όμως για να βλέπη στο σημειον όπου το διευθύνει.

Με τη βοήθεια αυτού του φωτός, ο Άγκλας βρήκε σε μιάν άκρη μια φορεσιά υπάλληλου της Πιστωτικής: μαύρη ρεδιότα ανοικτή και γιλέκο με μικρά μετάλλια κουμπιά. Τα ξεδιπλώνει όλα στο πάτωμα και κατόπιν, από μια βαλίτσα, κρυμμένη επίσης σε μιάν άκρη της καμαρούλας, βγάζει και αραιδιάζει επάνω σε μια σανίδα ό,τι του εχρειάετο για να βασηθή και να μεταμορφωθή: κόλλα, πάστα κρεατιά, κραγιόνι κίτρινο, κραγιόνι μαύρο, μια περρούκα και γενειάδα μαυτερή.

Του έφθεισε μια ώρα για να τα ετοιμάση όλα αυτά. Φαίνεται όμως ότι είχε καιρό και δεν εδιάζετο καθόλου. Άνοχομονόσε μόνο, και κάθε τόσο εκύτταζε το ρολόγι του στο φως του μικρού φαναριού.

Τέλος, κατά της ένδεκα, μισοάνοιξε την πόρτα του κρυφώνα του και άρχισε να κρυοκυντάζει τους ανθρώπους που έπερνούσαν τον διάδρομο.

Ήταν ή ώρα της αλλαγής. Οι υπάλληλοι δηλαδή που ειργάζοντο από το πρωί, έρευσαν διά να προγευματίσουν, και τους αντικαθιστούσαν στην υπηρεσία των άλλων που ήρχοντο τώρα.

Ο Άγκλας τους εκύτταζε προσεκτικά, ως που είδε κ' εκείνον που ζητούσε. «Νά τος!» έφειθύρισε μ' ένα χαμόγελο σατανικό.

Άμέσως τότε άρπαξε μια σύριγγα του Πραβιά, της έρριξε μια ματιά για να ιδη πόσο ύγρο είχε μέσα, πετάχθηκε στο διάδρομο και ακολούθησε τον υπάλληλο που είχε ματιάσει.

Ο υπάλληλος αυτός ήταν ο Σωμό, που έρευγε διά να προγευματίση με τον Έρρικο. Ο διάδρομος ήταν αρκετά σκοτεινός και ο Άγκλας, με το κασκέτο του καταιδασμένο ως τα μάτια, δεν εκινδύνευε καθόλου ναναγνωρισθή από εκείνον που ώνόμαζε φίλο του.

Μπόρεσε λοιπόν να περάση δίπλα του, χωρίς να κινήση καθόλου την προσοχή του. Επίσης και ο μικρός γκροβύμ, που εκείνη τη στιγμή διηγείτο στον πατέρα του πως πέρασε της πρωινής του ώρες στους διαδρόμους της Τραπεζής, δεν έδωσε καμμία προσοχή 'ς εκείνον τον κτίστη.

Λίγο πριν να φθάσουν στην πόρτα του δρόμου, ο Άγκλας, που πήγαινε πίσω από τον Σωμό, έκαμε πως γλιστρούσε και, τάχα για να μὴν πέση κάτω, έπιάσθηκε από τον ταμιά.

Στο έξαφνικό αυτό σκούνημα, ο Σωμό δεν μπόρεσε να συγκρατήση μια μικρή κραυγή.

— Πρόσεχε λοιπόν, αδέξιε! έφώναξε στον ψευδο-κτίστη με θυμό. Μ' έτοιμάηκες!

— Με τί; άπόρησε τάχα ο εργάτης. — Ξέρω κ' εγώ με τί... Θα έγχε καμμία καρτίτσα στο μανίκι σου! έφώναξε ο Σωμό, τρίβων το μπράτσο του, όπου είχαν αισθανθή έν αρκετά ζεστή πόνο.

Κ' έπέρασε σηκώνων τους ώμους, ενώ ο Άγκλας τον άκουσε από πίσω να λέγη στον υιόν του:

— Μεθυμένος ο μασκαράς! Και δεν εινε ακόμη ούτε μεσημέρι. Φαντάσου τι θα πίνη αυτές το Σαββατόβραδο!

Άμέσως ύπερ' απ' αυτή την σκηνή, ο Άγκλας έτρεξε στον κρυφώνα του και, άνάψας το φανάρι του, εκύτταζε το ρολόγι του και τη σύριγγα, που κρατούσε ακόμη κρυμμένη στο χέρι του.

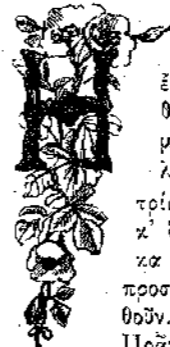
— Ωραία, έφειθύρισε πῆρε όλη τη δόσι... Τώρα πρέπει να περιμένουμε μια ώρα.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΥΚΤΕΡΙ

Αγαπητοί μου,

ΜΟΥΝ πρό ελίγου 'ς ένα φιλικό σπιτι, όπου έγειναν σκηές. Η μαμμά, θυμωμένη, κατηγορούσε ο μπαμπάς, θυμωμένος, εμάλλονε και τα παιδιά, — τρία παιδιά, δυο κοριτσάκια κ' έν αγόρι, εκτω ως δώδεκα χρονών, — έκλαιγα και προσπαθούσαν να δικαιολογηθούν. Τι συνέβαινε λοιπόν; Πράγματι συνήθεοτατο: Τα παιδιά δεν είχαν μελετήση. Δεκαπέντε μέρες στο σπίτι, δεν είχαν βρη δυ ώρες για να ετοιμάσουν, εστω και διαστικά, τα των. Και πολεμούσαν τώρα —

Κυριακή βράδυ, δηλαδή την τελευταία στιγμή, — να λύσουν τα προβλήματα, να μάθουν την έρθογραφία, να γράψουν τα σχήματα ή τα έννοματα, να κάμουν την έκθεσι κτλ. Έπειτα είχαν και τα μαθήματα του Ωδείου. Το αγόρι βιολί, τα κοριτσάκια πιάνο. Δεν ήξεραν ούτε νότα και επειδή αύριο με το Σχολείο, δεν θα πρόφθαναν καλά, έπερε να τα ετοιμάσουν κ' αυτά από άπόψε. Έστράθησαν λοιπόν για νυκτέρι. Θα εδιάβαζαν και θα έγραφαν ως της δέκα. Κατόπιν θα έπαιζαν πιάνο και βιολί ως της δώδεκα και... και...

Αλλ' άμα κατάλαβε τα συμβαίνοντα, ή μαμμά έγεινε έξω φρενών.

— Τώρα θα μελετήσετε σεις; άρχισε να φωνάζη. Και τόσες ημέρες τί έκάνατε; Με κοροιδεύατε λοιπόν, όταν μου λέγατε πως μελετάτε; Τώρα να ιδήτε! θα φωνάζω εγώ του μπαμπά σας! Έ-

καίνος θα σας σιγουρήση!... Α, έσείς πρέπει να εάτε ξύλο, για να μαθετε!

Τον έφώναξε πράγματι: και του τά ειπε:

— Ορίστε κατάστασις!... Έλα, έλα να καμαρώσης τα παιδιά μας! Δεκαπέντε μέρες γιορτές, και τώρα μόλις θυμήθηκαν να μελετήσουν. Μου έλεγαν πως μελετούν κ' αυτά τα παληοπαίδα έπαιζαν. Ορίστε! άπόψε ετοιμάζονται για νυκτέρι!

Τότε άρχισαν να φωνάζουν και οι δυο μαζί. Τα παιδιά άρχισαν να κλαίνε, και το «νυκτέρι» διεκόπη από μια συναλία φωνών και θρήνων, άληθινά κομικοτραγική.

Αλλ' μέσα 'ς αυτή, κατώρθωσα να ξεχωρήσω μερικες νότες, σαν βιολιού ή σαν φλάουτου, που θρηνηωδούσαν ή εσφύριζαν δικαιολογίες:

— Μα μπορεί κανείς της γιορτές να μελετά; έλεγε ο Γιαννάκης.

— Μας άφιναν ή διασκεδάσεις μυαλό στο κεφάλι; έλεγε ή Νίτσα.

— Με την ιδέα πως είχαμε πάντα καιρό, τάφιναμε και παίζαμε, χί, χί, χί! ώμολογούσε ή μικρούλα Κατίνα.

Να σας πω λοιπόν όλη την αλήθεια: Μόλις τάκουσα αυτά, έκαμα και τους γονείς να τάκούτσουν και πήρα το μέρος των παιδιών.

— Σα να έχουν δίκιο, είπα. Ταρίνουι στο σπίτι; δεκαπέντε μέρες. Δεν τδ ξερετε, πως θα βρούν από τη σειρά τους; Κ' 'ς όλο αυτό το διάστημα, τα τρέχετε από ένδρομη σε Κινηματογράφο, από Πήττα σε Δένδρο, από τ' ά β λ α σε μαντήλι. Πού καιρός και κεφάλι για μαθήματα; Έπειτα, δεκαπέντε μέρες στα παιδιά φαίνονται χρόνος και περνούν χωρίς να το καταλάβουν. Μα και μες οι μεγάλοι δεν τδ παθαίνουμε κάποτε αυτό; Με την ιδέα πως έχομε καιρό, δεν τάφινουμε όλα την τελευταία στιγμή; Αρίστε λοιπόν τα παιδιά να κάμουν το νυκτέρι τους, γιατί από άπόψε ξεαναορίζε ή εργασία.

— Τελοςπάντων, έκαμε ο μπαμπάς. «Ας μελετήσουν άπόψε ό,τι προφθάσουν για να μὴν πάνε το πρωί έντελως άμελέτητα, που θα εινε ντροπή. Να υποσχεθούν όμως, ότι στο έξης θα μελετούν.

— Γι' αυτό δεν υπάρχει άμειβολία, είπα τότε εγώ. Θα μελετούν πάντα της ημέρες του σχολείου, της εργασίας. Και... θα παίζουν πάντα της ημέρες των εορτών και των διασκεδάσεων. Καιρός παντί πράγματι! Ζητούμεν πάρα πολλά από τα καίμενα τα παιδιά, όταν θέλωμεν να μελετούν και της γιορτής όπως της άλλες ημέρες. Η διακοπές αυτές εινε για ξεκούρασμα και πάντα θα τελειώνουν... μ' ένα νυκτέρι.

Σας ασπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

«— Μπα! και γιατί έφυγε; άπορεί αυτός. Τι μου έλεγε λοιπόν; Δεν έπρόσθεσα ούτε να δάλω το χέρι μου στην τσέπη.»

Και άποτεινόμενος προς τον άμαξάν: — Στο Βασιλικό Ξενοδοχείο, αλλά σε παρακαλώ, γρήγορα όσο μπορείς. Άν σκάση τάλογο σου, το πληρώνω.

Φαίνεται ότι και ο άμαξάς άνεγνώσισε τον ιδιοκτήτην του «Καρχαρίου» διότι, μολονότι είνε ή ώρα που τελειώνουν τα θέατρα και οι κεντρικοί δρόμοι του Λονδίνου είνε γεμάτοι άμαξια και αυτοκίνητα, ο άμαξάς τρέχει όσον γρηγορώτερα είνεμπορεί το άλογό του. Ψεύρει, ότι αν πάθη και κανένα δυστύχημα, ο κελάτης του θα τον άποζημιώση με το παραπάνω.

Και το άλογον πετά επί του λιθο-

ετηλεφώνησας πρό δλίγου, να έλθη να σ' εύρη απέξω από το Πριγκηπικόν Θέατρον;

— Όχι! άπαντά με ήλλοιωμένην φωνήν ο κ. Χόλκερ. Έγώ δεν τής ετηλεφώνησα καθόλου...

— Ω, Θε μου!.. φωνάζει ή Άμερικανίς. Πού είνε λοιπόν ή Νέλλη; Έγώ τήν ενόμιζα μαζί σου. Γιατί τής ετηλεφώνησαν εκ μέρους σου κ' έφυγε άμέσως χαρούμενη με τή δασκάλα τής.

Τότε ο Ούίλλιαμ Χόλκερ έννοησεν... Έμούγγρασεν ως θηρίον πληγωμένον, έξώρμησεν από το διαμέρισμά του και άρπάζων το καπέλλο του από το πορτιμαντώ, ηρώτησε:

— Τι ώρα έφυγε;

— Στής έκτώμισυ.

— Ά! άκόμη μιá λέξι... Τι θα πη γαλλικά πρενέ-γκάρντ;

— Έχε το νού σου, φυλάξου, άπεκρίθη ή κυρία Χόλκερ. Μα γιατί;

— Ά, τίποτε, τίποτε, είπεν ο έκαιτομμυριούχος φεύγων. Ένα κοριτσάκι

θάρρηση να πέση στα χέρια μας και να γίνη αιχμάλωτός μας, όπως είσθε σεις τώρα. Ένα τσέκ επί τής Τράπεζης τής Άγγλίας πρέπει να μάς υπογράψατε, και να είνε κατωμένο όπως πρέπει, αν θέλετε να ξαναϊδίητε γρήγορα τούς φίλους σας.

— Μα δεν έχω ετην Τράπεζα αυτό το ποσόν, διαμαρτυρήθη ο κ. Δερινύ. Πρέπει να γράψω στο συμβολαιογράφο μου, ετη Γαλλία.

— Σύμφωνοι! είπεν καγγαζών ο Σκυλοκέφαλος.

— Άλλά δεν έχω να χάνω καιρόν! υπέλαβεν ο μαρκήσιος σās βεβαίω, ότι αι στιγμιαί μου είνε πολύτιμαι!..

Δεν έλεγε κανένα ψεύμα ο κ. Δερινύ. Έως μάλιστα δι' αυτό εδέχθη με τόσην εύκολίαν να πληρώση τα ύπερογκά λύτρα που του εζήτησαν οι λησταί. Θα εδίδε και τα δια να τον άρτίσουν ελεύθερον, να τρέξη προς βοήθειαν του Μωρίς Ζιλλάρ. Κάθε ώρα, κάθε στιγμή που περνά, αυξάνει το μαρτύριόν του. Άλλά είνε και κάτι άλλο.

λά ετη αφού τάπεχωρίσθη ή παραμάννα ετόλησε να μου δηλογήση ότι, αντί του ιδιού μου, μάς είχεν έπιστρέψη το ξένον παιδί.

«Άλλοίμονον! ως εκείνην τήν εποχήν, ο μικρός Ροδόλφος μάς είχε κάρη να χύτωμεν τόσα δάκρυα, ώστε, — και σου ζητώ συγγνώμην δι' αυτό από το χέλος του τάφου, — δεν ήνα το θάρρος να σου άνακοινώσω τήν δηλογίαν τής παραμάννας.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΑΝ ΜΥΘΟΣ

Στάνοικτο παράθυρο, το μεσημβρινό, ένα καναρινάκι, μέσα στο κλουβί του, λούζεται, τρώγει, χειρά, τοιμπά παντεσπάνι, ξεσχίζει γλωρό μαρουλόφυλλο και κλαίει ή τον ήλιο, τον γαλάζιον ουρανόν και τή χαρά τής ζωής.

Ένας πυρούλης, που πετά απέξω, και τριγυρίζει εδω κ' εκει, για να βρή με κόπο κανένα φαγάσιμα, στέκεται μια στιγμή ετη γρίλλια του παραθύρου και τα δυο πουλάκια, το φυλακισμένο και το ελεύθερο, το πεινασμένο και το χορτάτο, που είνε φίλοι, γιατί ελέπονται συχνά, αρχίζουν τή μελωδική κουβεντούλα.

— Διακάδα σήμερα, κλαίει ή καναρινάκι.

— Ναι, άπαντά μελαγχολικά ο πυρούλης ώραία ήμέρα, αν και τα βουνα είνε χιονισμένα... Άχ, αυτά τα τούλια!

— Ποιά τούλια; ρωτά το καναρινάκι τα χιόνια;

— Όχι καλέ! Τα τούλια που σκεπάζουν οι μανάνηδες τα πράγματά τους. Άλλη φορά, τα είχαν ξεσκεπάστα και μπορούσαμε και μεϊς να τσιμπούμε κάτι τί. Τώρα τίποτα...

— Πεινάς;

— Λιγάκι...

— Έγώ έχόρτασα. Ήθελα να σου δйна λίγο χειρά, αλλά δεν μπορείς να περάσης το κεφάλι σου από τα σύρματα του κλουβιού μου. Άν θέλης, τσίμπα το μαρουλόφυλλο και το παντεσπάνι, που θγαίνουν κι' απέξω.

— Ευχαριστώ... ήθελα πολύ... αλλά φοβάμαι...

— Μπα! μα δεν είνε κανένας τώρα ετη δωμάτιο. Έλα!

Ο πυρούλης πείθεται, — ή πεινά του νικά το φόβο, — πετά ως το κλουβί και τοιμπά λίγο παντεσπάνι... Άλλά έξαφνα ακούει ετη δωμάτιο θήματα και φωνές, τρομάζει και φεύγει ετ' αντίκρινά κεραμιδία.

Ήταν ένα χρυσόμαλλο κοριτσάκι που μπήκε, και μόλις είδε τον πυρούλη, άρχισε να φωνάζει:

— Ά!.. ένα πουλάκι στο κλουβί του καναρινιού μου!.. Άχ, νάμπαινε μέσα! Νά τώπιανα!.. Και άμα είδε ότι ο πυ-

ρούλης έφυγε, ή μικρούλα κρύαθηκε, πίσω από τον μπερντέ και περίμενε.

Ο πυρούλης σε λίγο ξαναγύρισε.

— Έφυγε; ρώησε το φίλο του.

— Έφυγε... έξακρολούθει... Μα, κξι- μένε και σύ, τήν Έλλη φοβήθηκες... Νάξερεις τί καλό κορίτσι που είνε! να- ξερεις κώς άγαπά τα πουλάκια!... Βλέ- πεις δλ' αυτά τα ώραία πράγματα που έχω στο κλουβί μου; Η Έλλη μου τα φέρνει. Άπ' το νερό ως το παντεσπάνι...

Ο πυρούλης δεν έλεγε τίποτα. Έ- τρωγε μόνο, προσεκτικώς και φοβισμέ- νος. Το καναρινάκι του κλαίειδουσε:

— Μή τήν φοβόσαι σου λέω! Και να σε ίδη να τρώς από το κλουβί μου, δεν θα σου κάρη κανένα κακό... Έλα πιδ μέσα... Αυτό το σπίτι είνε ο παράδεισος των πουλιών. Έγώ εύλαγώ τήν τύχη που μ' έρωξες δώ- μέσα.

Έκείνη τή στιγμή, έξαφνα, πετάχ- ηκε από τον μπερντέ ένα χειράκι κι' απλώθηκε με όρμη προς τον πυρούλη.

Μόλις έπρόσθεσε το κακόμοιρο το πουλί να πετάξη ετ' αντίκρινά κεραμι- δια. Από τρία να τα τσάκωνε ή Έλλη!

— Πάει, το κοριτσάκι, μούφυγε... Κ' εγώ τώρα πρέπει να πάω στο σχολείο. Δεν πειράζει... Άλλη φο- ρά, θα παραφουλάξω και θα το τσακώσω. Τώρα που γλυκιάθηκε, θόρχειται κά- θεμέρα...

Κ' έφυγε από το δωμάτιο και από το σπίτι. Άλλά που να ξαναζυγώση ο πυ- ρούλης!

— Έλα! του φώναζε το καναρινάκι. Δεν είνε τώρα κανείς... Μα κι' αν είνε, τί θα πάθης;...

— Όχι, εύχαριστώ! άπαντούσε ο πυρούλης από μακριά. Κ' αν με πιά- σουν και μένα και με κλείσουν στο κλου- βί σαν και εένα!

— Έ, και τί καυτό; άπορεί τώρα το καναρινάκι. Άφού δεν θα σου κά- μουν κανένα κακό και θάχης απ' ελα;

— Έλευθερία θάχω; φωνάζει ο πυ- ρούλης.

— Τι δηλαδή; να σου άνοίγουν το κλουβί;... Ά, όχι, γιατί θα φοβόδνται μή φύγης για πάντα...

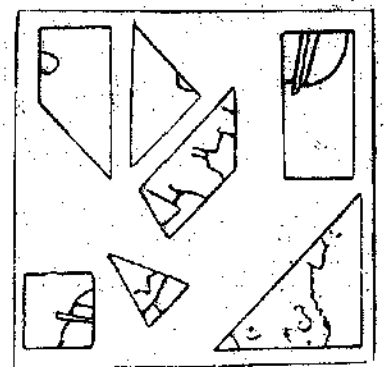
— Και λές κώς δεν θα μου κάρουν κα- νένα κακό; Και τί χειρότερο ύπάρχει παρά να με στερήτουν τήν ελευθερία μου; Όχι, φίλε μου! καλλίτερα να πεθάνω από τήν πείνα. Στα χαρίζω ελα και σε χαιρετώ! Έχει και για μένα ο Θεός.

Και ο ελεύθερος πυρούλης πέταξε μακρότερα άποφασισμένος να μην ξανα- γυρίση ετη παράθυρο ένέينو με τα χίλια καλά, όπου όμως δεν εβλεπε, παρά μια παγίδα και μια χρυσή αλυσίδα σκλαβιάς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Όδηγόν Συνδρομητού» Κεφ. ΙΒ'.)

α) Έναρμολογίσεις Εικόνας

Να συναρμολογηθών τα έπτά αυτά τεμάχια, ώστε ναποτελέσουν τετράγω- νον, το όποιον θα πλαισιώνη μίαν γε- λιογραφίαν.

β) Παιγνιον

Έστάλη υπό τής Νεράιδας του Βουπέου

Word search grid with letters like ΔΟΣ, ΣΑ, ΣΒΟΣ, ΜΟ, ΑΒΥ, ΤΕ, ΑΕ, ΝΕ, ΚΑΣ, ΚΗ, ΑΡΟΣ, ΑΝ, ΘΡΑ.

Να συναρμολογηθών αι συλλαβαί αυ- ται, ώστε ναποτελεσθών τα ένδματα πέντε έλληνικών νήσων.

γ) Μαγική Εικών άνευ Εικόνας

Έστάλη υπό τής Αδονοματιστίδος του Βυλναιτου

— Νίτσα, Ισμήνη, ελάτε και θα σας κρυάση!

— Ποιό;

— Μα σας το είπα!

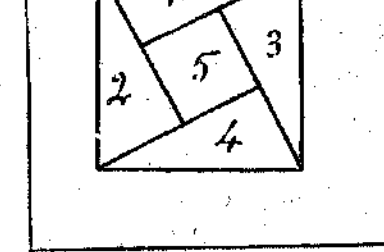
δ) Διά τούς Τελλομαθείς

Φωνηενόβλιπον

Έ. τάλησού του Μεγάλου Ναπολέοντος

p*t f*f* - d*r* - l*ngt*mps

Ψύσεις του δουφύλου

α') Ίδού κώς θάποτελεσθή το τε-

δ') MORALE τράγωνον—β') ΚΥ Ο R A G E κλος, κύβος, κύβιν- R A R E δρος, πυραμίς, πεί- A G E σμα.—γ. Το στοι- L E χείον Ε, γραφόμε- E νον ανάποδα είνε β.

πρώτου, γλυστρά, κινδυνεύει χιλιάκις να πέση, ανορθώνεται ως εκ θαύματος και τριποδίζει με ταχύτητα ήλιγγιώδη.

Ο Ούίλλιαμ Χόλκερ ρίπτει ένα να- πολεόνι εις τον άμαξάν, ένθ το άλογόν του, άφρίζον, σταματά πρό τής εισόδου του Βασιλικού Ξενοδοχείου, και, άποτει- νόμενος προς τον θυρωρόν, έρωτά βια- στικά:

— Έπείστρεψε ο κύριος μαρκήσιος;

— Όχι, κύριε Χόλκερ, άκόμη, και...

Χωρίς νακούση τίποτε άλλο, ο Ά- μερικανός ώρμησεν εις τον άνεγκυ- στήρα. Ο πρώτος άνθρωπος που είδεν, άμα έφθασεν επάνω, ήτο ή

του, ή οποία τον υπεδέχθη με τήν ερώτησιν:

— Και ή Νέλλη;

— Μά ποδ τήν άφισες μετά το θέατρο;

— Έγώ;... άφισα πουθενά τή Νέλλη;

Άλλά δεν τήν είδα άφότου έφυγα!... Τι συμβαίνει λοιπόν;

που πουλούσε μενεξέδες... Δεν ξέρεις...

Και είσήλθεν εις τον άνεγκυστήρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο φάνελλος φανερώνει το μυστικόν του.

Το άλλο πρωί, ο μαρκήσιος Δερινύ ήλθεν εις διαπραγματεύσεις με τήν συμ- μορίαν Σίμωνος του Σκυλοκεφάλου.

— Έλάτε, είπεν εις τούς κακούργους, τά λόγια είνε περιττά. Πόσα θέλετε, για να μάσιετε ελεύθερον;

— Διακόσιες χιλιάδες φράγκα, άπε- κριθη ο Σκυλοκέφαλος. Ήληρωτέα εις χρυσόν έντός σαρανταοκτώ ώρών.

— Πολύ καλά. Δότε μου πέννα, χαρτί και μελάκι. Δεν έχω να χάσω στιγμή.

— Συγγνώμη, υπέλαβεν ο Σίμων μ' ένα φρικώδη μορφασμόν, ο όποιος είχεν αξιώσεις μειδιάματος πρέπει να σας εϊδοποιήσω, ότι θα ήτο έντελώς άνωφε- λές ναποταθήτε εις τον φίλον σας Ούίλ- λιαμ Χόλκερ διά τήν πληρωμήν του μικρού αυτού ποσού.

— Και γιατί;

— Διότι ο κ. Ούίλλιαμ Χόλκερ δεν

και το άλλο αυτό είνε το φοβερόν μυστι- κόν του στακτερού φακέλλου.

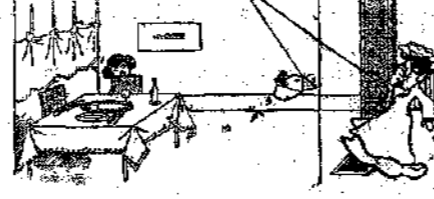
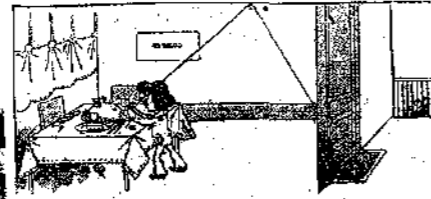
Χθές, εις το αυτοκίνητον που τον έτρε- χε προς τήν ενέδραν του Σκυλοκεφά- λου, ο Μαρκήσιος είχε διαβάση τήν εζής επιστολήν, γραμμένην με το χέρι τής μακαριτίδος συζύγου του, τής Μα- ρίας-Κολλέτας μαρκησίας Δερινύ:

«Άγαπητέ μου σύζυγε, «Πριν σε άρτίσω, πριν αποθάνω, όφεί- λω να σου έμπιστευθώ ένα τρομερόν μυσ- τικόν. Ο Ροδόλφος, τον όποιον ονομά- ζεις υιόν σου, το παιδί αυτό που τσα- μάς εσυμε να υπερβείωμεν, δεν είνε υιός σου.

«Ο αληθινός μας υιός, από έν άσυγα χώρητον λάθος τής παραμάννας που τον άνέθρεψεν εις το σπίτι τής, άνεκατεύθη μ' έν άλλο παιδάκι τής αυτής ήλικίας, που τω όμοίαζε καταπληκτικώς, όρφα- νόν από πατέρα και μητέρα, το όποιον ο θεός του είχε παραδώση εις τήν ιδίαν παραμάναν, εις το Στρεπώ, τήν ιδίαν ακριβώς εποχήν.

«Τα δυο παιδιά έμεγάλωσαν πλαί- κλάι και μένον άργότερα, δηλαδή πολ-

ΠΩΣ ΕΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Η θεία: —Θά φώω μιά στιγμή, αλλά θά γυρίσω άμέσως. Νά καθήσης φρόνιμα, Τότη, και νά μη μπη η γατα και φάη το γουρουνόπουλο. Άκούς, παιδί μου, προσέχε... άντίο!

Ο Τότης μόνος του: — Η γατα δέν θά φάη το γουρουνόπουλο θά ζωντανέη όμως μ' ένα τρόπο που ξέρω εγώ. Φοβο που θά πάρη η θεία όταν θά γυρίση και γελία που θά κάνω!

Πραγματικώς όταν έβγαινε η θεία νί άνοιξε την πόρτα, το κεφαλάκι του γουρουνόπουλου πετάχθηκε στα μούτρα της Έφρας όμως ξέλο ο καλός σου ο Τότης!... Νά μάθη άλλη φορά...

155ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Χάρην των νέων συνδρομητών και αγοραστών, οι οποίοι δέν γνωρίζουν τά κατά τόν ύφαιον αυτόν Διαγωνισμόν, προτάσσω τάς άναγκαίας βεβαιώσεις.

Εάν προσέξετε κατά την άνάγνωσιν του σημερινού μας φυλλάδιου, θά ιδήτε ότι εδώ κι' έκει, εις διάφορα μέρη του κειμένου, —εις τά μυθιστορήματα, εις την επιστολήν του κ. Φαίδωνος, και σχεδόν εις κάθε κομμάτι, — υπάρχουν κενά διαστήματα, όχι από λάθος, άλλ' άρριμένα επίτηδες. Κάθε κενόν διάστημα έπρεπε νά έχη μίαν λέξιν ή όποια λείπει. Αυτά δέ άκριβώς αι λέξεις που λείπουν, εινα αι λευκαί λέξεις, και ή εύρεσίς των άποτελεί τόν άντικείμενον του Διαγωνισμού.

Πώς θά τά εύρετε όμως; Οι άρχαιολόγοι, όπως γνωρίζετε επιχειροῦν πολλάκις την συμπλήρωσιν άρχαίων επιγραφών, αι όποιαι άποκαλύπτουσι, έφθαρμένα: εκ του χρόνου ή ημιταλείς, εις τά περάγια των πλακών και των στηλών, τά όποια ή σκαπάνη φέρε εις φώς. Κάτι παρόμοιον, πολύ ευκαλύτερον όμως και μη άπαιτούν βέβαια τάς γνώσεις ενός άρχαιολόγου, θά επιχειρήσετε εις τόν Διαγωνισμόν αυτόν και σεις.

Η έννοια της φράσεως, τό ύφος έν γενει του συγγραφέως, τό μέγεθος του κενού διαστήματος, τό όποσον δείχνει περίπου πόσα στοιχεία είχεν ή άφαιρηθείσα λέξις, και τέλος ή δοκιμασίαις εις τόσους διαγωνισμούς μας έως τώρα εύφαια και μαντική δύναμις σας, υπεραρκούν διά νά φθάσατε εις τό ευχάριστον άποτέλεσμα.

Από τό σημερινόν φυλλάδιον λείπουν έν όλω δώδεκα λέξεις. Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει νά τάς εύρουσιν και νά μου τάς στείλουν γραμμένες εις φύλλον κοινού χάρτου, εις τό όποσον νά μη υπάρχει τίποτε άλλο, πλην της άπαντήσεως, διατυπωμένης ως έξής:

Απάντησις εις τόν 155όν Διαγωνισμόν των Δευκών Λέξεων του 7ου φυλλάδιου της Διαπλάσεως υπό... (εδώ τό όνομα του διαγωνιζόμενου, και τό ψευδώνυμον άν έχη).

1. Είς την σελίδα δεξιά, στήλην δεξιά, (ο Α Μικρός Έρωτικος Δακτύλιος) λείπει ή λέξις (π. χ.) καμία.

2. Είς την σελίδα δεξιά, στήλην δεξιά, (ο Αθηναϊκή Έπιστολή) λείπει ή λέξις άραχή.

Έγνωστέαι, ότι έκαστος θά σημείωση όσα λέξεις εύρη. Δέν είναι όηλαδή άνάγκη νά εύρη κανείς και τάς δώδεκα δια νά στείλη την λύσιν.

Και άστω καθένας.

Θά βραβευθί με πρώτον βραβείον όποιος εύρη άκριβώς, ακριβέστατα, και τάς δώδεκα λευκάς λέξεις αυτού του φυλλάδιου. Εάν δέ τάς εύρουσιν πολλοί, τό βραβείον θά άπονεμηθί διά κλήρου εις ένα, του όποίου θά δημοσιευθί και ή εικόνη. Θά δοθού επίσης δεύτερον και τρίτον

βραβείον εις τους άμέσως μετά τόν πρώτον εύφαινα τάς περισσότερας άκριβείς λέξεις. Είνα δέ τά βραβεία τ' άπονεμώμενα εις τους Μεγάλους Διαγωνισμούς. Ήτοι: τόμοι της Α' περιόδου της «Διαπλάσεως» εκ των τιμωμένων δραχμής τρις δύο και ένας, και' έλλογη των βραβευμένων. (Ίδε «Οδηγού Κεφ. 5».)

Δικαιώμα συμμετοχής δωρεάν έχουν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκαταρμένον διά τό 1916, επί πληρωμή δέ λαπτών 10 οι άνων ψευδώνυμου συνδρομηταί και τάδεφια των, και επί πληρωμή λαπτών 30 εις γαμματόσημον, οι κατά φύλλον άγορασταί. Αι λύσεις εινα δεκταί μέχρι της 29 Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό Σχολείον. — Τι ξέρεις για τόν Κυναιγεϊνον, Κωστήκη;

— Ότι έκπιασε τό περσιόκ πλοίο πρώτα με τά χέρια του.

— Κι' άφου του τά έκοψαν και τά δύο; — Με τά δόντια του.

— Ο δίδασκαλος, δια νάστειυθί:

— Κι' άφου του έκοψαν και τό κεφαλί; — Άλλ' ο Κωστήκης δέν τά χάνει:

— Τό έπιασε με τά πόδια!

Βοτάλη από τό Αιρωσιακό Άγκισθί, *

Είς τό ταχυδρομείον. — Ο δακτύλιος: — Άκόμη ένα δεκαλέπτο γαμματόσημο νά κολλήσης, γιατί τό γράμμα σου εινε χαρού;

— Ο Κωνινοκεφαλικός: — Και με τό γαμματόσημο δέν θά γίνη βρύτερο.

— Έστάλη υπό του Ήρωος τόν Βαλιανίον *

— Ένώ βρέχει και φυσά. — Πέε, Μιμάνι μου, στόν κόριε καλημέρα.

— Μά πως νά πώ καλημέρα, άφου εινε τόσο καλή; — Έστάλη από τό Χαμόγελο της Νίσης *

Εξεδόθη Γρηγορίου Σενόπουλου 6 ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ [Τό μυθιστόρημα της Φωτεινής Σάντης] Τιμώται δε 3 και ταχυδρομικώς δε 3,50 Πόσα παραγγελία, δια ταχυδρομικής επιστολής, απ' εύθείας: κ. Γρ. Σενόπουλον, 38 οδός Εύριπίδου, Αθήνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 38 οδός Εύριπίδου την 12ην Ιανουαρίου 1916 ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ Συναστώ και σήμερα μίαν πικρήν συμμάχητριαν της έν Ίωαννίνοις φίλης μας Αγγελικής Γαλλοπούλου, καθώς και έν άλλο παρικό κατόπιστά που μου συνιστῆ ή Χουσανή από τόν Πειραιά (άλλά νά μου στείλη και της διεύθυνσίν του, διότι πώς θά του στείλλω τά φύλλα έν έγγραφῆ;)

Μάθετε όμως, ότι δέν θά συστήσω άλλον άπορρον, πριν έγγραφούν όλοι όσους έχω συστήσει μέχρι σήμερα. Διότι τί ώφελούν αι συστάσεις, όταν δέν λαμβάνω εισφορά; Μά τοός άνωτέρω δύο, από τό 43 φύλλον του 1915 έως σήμερα, εινε συστημένοι έν όλω 12 άποροι. Λοιπόν, πριν λάβω εισφοράς δια νά τους έγγραψω όλους, άλλον δέν θά συστήσω κανένα.

Έντυπός της Τρελλής Κουφιοπούλας από την κατάληψιν της Κερκυρας υπό των Γάλλων: «Οι Γάλλοι εινε ευγενέστατοι και τους αγαπώ πολύ. Έχουν μεγάλη ομοιότητα με τους Έλληνας και κατά την ευγένειαν της ψυχής και κατά την μορφήν. Διά τούτο δέν μάς κάμνει και πόση εντύπωση ή κατάληψις...» Φυσικά! φαντασθήτε άν κατάλαβαν την Κερκυραν Αραπάδες!...

Και όμως, Ήρω του 1913, ο Κωστής Παλαμάς εινε μεγάλος ποιητής. Μόνον οι «Βιομοί» δέν εινε από τάς καλλιτέρας του συλλογής. Ο κ. Σενόπουλος του όποιοι ζητείς την γνώμην, σε παραπέμπει εις τά άρθρα που έδημοσίωσα και αυτάς εις την «Βεφημερίδα» του Κορομηλά: «Ρεοίργιος Δροσίνης» και οι «Βιομοί». Είς τό πρώτον κάμνει μίαν σύγκρισιν μεταξύ Παλαμά και Δροσίνη.

Διάστρεψε Κωνσταντίνος, πολύ έντενς τό διήγημά σου. Έπαιδή όμως εινε καλόν, θά ιδώ και άν συγκριμείται, θά τό δημοσιεύσω. Δέν ειναι σί μόνος που όταν έχρη καιρό δέν μπορείς νά διαβάσης τά μαθήματα σου, ένψ, άμα άρχίσουν τά μαθήματα, ότε πίνεις τό βιβλίον και τά μαθαίνεις. Διάβασε και την επιστολήν του κ. Φαίδωνος. Η ιδέα μου όμως εινε ότι σας λείπει διήγη... θέλησις. Και αυτό δέν εινε καλόν.

Ο Σιλαβωμένος Έλλην μου έστειλε δια τό νέον έτος αυτούς τους στίχους:

Πάμπολλα χρόνια κ' εύτυχημένα, Διάπλασι, σ' εύχομαι νά ζήσης, Πολύ καλλίτερο απ' τά περασμένα, Καινούργιος άφνης νίκοιτησις. Κι' αν όλόνα στό γήρας τρέχης, Νά μη τό φθάνης, πολύ νάπέχης. Παντοτανά νάσαι δροσάτη, Νάνε ή ζωή σου γελάτα γεμάτη!

Η Κωνσταντή Εύνολεια, που γράφει: «Δόξαι, οε παρακαλώ, τά άπερα σίδη και τά συγχαρητήρια μου εις τόν κ. Σενόπουλον, του όποίου τό

δραμά «Στέλλα Βιολάντι» μάς έδιάβασεν ο κ. Γουναριώτης που μάς: «Έλληνα. Μεθ' άλλου ήθελα την δευτέρα αυτόν του συγγραφέως, αλλά όταν ήκουσα τό δράμα του, και συγκινησόμενον με τό κατάλληλον ύφος, έμεινα έκστασις» και όχι μόνον έχω άλλῆ και όλη ή τάξις. Και εις τά γυμνάσια των Αθηνών, εις την Α' τάξιν οι μαθηταί άναλύουν δράματα του κ. Σενόπουλου, όπως ή «Φωτεινή Σάντη», τό «Υγροαδέχτο» κτλ. Και εις τό Πανεπιστήμιον, ως μαθητών, τό Σάββατον, ή καθηγητής κ. Σωτηριάδης θά δημηγήση εις τους φοιτητάς δια τόν «Κοκκινον Βραχόν».

Άκόμη μία έμμετρος εύχή. Μου την στείλει από την Πάργαν ο Μέντωρ Ζουλιέστης: Διάπλασι, τών Παίδων. Ανήγχομαι θεοπέσιον, Τό νέον έτος σ' εύχομαι Εύτυχισμένον κ' άξιον.

Άρχαίος έπιστολάς μου έστειλεν αυτήν την έδομάδα και οι έξής: Ζούβης, Άκίσις Ήλιου, Χόις, Πνεύμα της Άνιλογίας, Δόξα των Ψαριών, Αμαρηνία Άρτεμις, Μία Τροϊλόβια, Έλληνοπούλα και Φιλελεύθερη Κερκυραία. — Έπέστεισε τάς παραγγελίας των και τοός ευχριστός όλους δια τά καλά λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την έβδομάδα έλαβα τάς έξής: «Τό φάρμα» — Άκριτό χόμας — Ύψιχουλα — Ο μέθισος — Προσηφύπουλο — Η νικητερή άμαξοστοιχία — Αφοβία Φαβρίκιου — Ο θάνατος του Στρατηγού — Τό δίδυμο δάκρυ — Ο νέος και ο ππλητός — Αλήθειαι — Βροχή... Καρδιά — Ο ιαίριος και ο μαρβρός — Έν διάστημα του Λουδοβίκου IV — Γίβε και γίβε — Έτσι τό όλοι ο θεός — Μία σελίς παγκοσμίου ιστορίας — Μία αυτοκτονία — Πρώτα τό καθήκον — Τό δέρον του Νικολάου — Παύο. Πνεύματα και διάφορα δια τους Έβδ. Διαγωνισμούς. Σελίς θά δημοσιευθί εις τό προσεχέ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδών ψευδώνυμον άναγίνεται ή άναγνώστης έν δέν συνοδεύεται από του δικαίωματος φο 1. Τά άναγνώμενα ή άναγνωσμένα λαχθούνη μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από ά άνηκουν εις άνομία και δια από Κ εις πορταία.) Νέα ψευδώνυμα: Άνθος της Άνατολής, κ. (ΙΟ.) Πάε, ά. (ΑΣ.) Λαφροστροφής Στρατηλάτης, ά. (ΑΚ.) Κωνσταντίνος ο Παλαίω

λόγος, ά. Όσίον, ά. (ΠΚ.) Χιακός Άσής, κ. (ΓΑ.) Σεντεμμένη Προγκιμποπούλα, κ. (ΧΑ.) Βαλαυθοφάγος Άρχαί, ά. (ΕΜ.) Ο Ζούβης, ά. (ΚΣ.) Ναυτοπούλα, ά. (ΑΙ.) Ίδιότροποι, κ. (και πολύ!) Έν Τούτη Νίση, ά. (ΑΣ.) Απατέλλον Ήλιος, ά. (ΝΒ.) Πνεύμα της Άνιλογίας, ά. (ΕΠ.) Κλεφτοπούλο του 21, ά. (ΑΑ.) Αθηναϊκός Άσής, ά. (ΠΔ.) Αίμοσταγής Σαραντάπορον, ά. (ΙΜ.) Ναυτοπούλα του Ιονίου, κ. (ΑΠ.) Αισιόκαρδος Κρής, ά. (ΑΠ.). Άναγεώσεσις ψευδώνυμων: Σιλαβωμένος Έλλην, ά. Γέρος του Μορηά, ά. Χόις, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: τό Στενημαχιστάρι (0) με Δοξαμένον Ρήρον, Βλαϊκίον τόν Βουλγαροκόπον, Στρατηλάτην τών Έλλήνων, Αθήνη, Μίαν Τρελλόβιαν, Έλληνικήν Αίγλην, Ηλιοβασιλέμα — ή Σεντεμμένη Προγκιμποπούλα (0) με Άρθροπούλα της Βενετίας, Τρελλήν Ναυτοπούλαν, Χουσίν Άκίσιον — ή Άκίσις Ήλιου (0) με Φούλαν, Κωνσταντήν Κάνιαν. — ή Χόις, (0) με Πογκιπίτσον τών Δολλοαριών, Τέλλον Άγγρον, Έλληνικήν Αίγλην — ή Κόρη του Πολεμιστού (0) με Κόρην του Ιονίου, Κόρην του Γαλιού, Κόρην της Ίδης, Κόρην τών Κυμάτων — ο Κορομηλάς (0) με Τέλλον Άγγρον, Φάωνα, Πειρακλήιον, Ένα Χιωτάκι, Φούλαν, Ροδοδάφνην — ή Τελευταίος Παλαιολόγος (0) με Φαούλαν, Πειρακλήιον, Ροδοδάφνην.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Τροπαιοβήην Έλλάδα (έλληνη). Άνθος της Άνατολής (χαίρω πολύ χάρην των λύσεων έστειλα) Γεώργιον Α' (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις: τώρα με τό άνοιγμα των σχολείων, έλπίζω νά βρῆς σου ό άγορασταί σου). Πατρίδα των Ήρώων (ευχαριστώ δια τάς εύχάς: νάί, πρέπει νά έμειν κ' ευχαριστήμενοι, άφου άλλου συμβαίνουν τόσον χερστέρα...) Κόρη των Κυμάτων (διά νά κάσων οι καυγάδες, παραδεδήχτες είνε και τά δύο μέρη είνε ίσα ο καιμένος ο άδελφός σου, τί έχης;) Χαμόγελο της Νίσης (Ασκήσεις δι, έτελείωσαν ή προυμεσία δια την Σελίδα όμως εμπορεύς: νά μου στείλεις) Στενημαχιστάρι (έκατάλαβα, ότι και οι δύο με άγαπάτε τό ίδιο) δι, τό πρώτον έπέρασεν) 13 Μαΐου 1915 (μπρός, λοιπόν, τώρα που έχης:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Four portraits of winners: 1. ΙΩΑΝΝ Κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ (Πρωτόθετος Ήρωφόρος) έν Βραβ. Δημοσηφιστάρι, του 1913 και Β' Βραβ. Δημοσηφιστάρι, του 1915 και του 148ου Διαγ. Λύσεων. 2. ΚΛΕΑΡΧ Κ. ΛΥΣΙΩΤΗΣ (Έλλάς τού Ρήου) έν Αθήνα Κόρον. Α' Βραβ. Δημοσηφιστάρι, του 1913 και Β' 12ου και 18ου Διαγ. Λύσεων. 3. ΣΑΝΘΟΣ Κ. ΛΥΣΙΩΤΗΣ (Παλαιός Πόδος) έν Αθήνα Κόρον. Α' Βραβ. Δημοσηφιστάρι, του 1913 και του 148ου Διαγ. Λύσεων. 4. Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΠΑΙΣ (Άλλος τού Μέλλοντος) έν Αθήνα. Εβόλιος. Β' Βραβ. Δημοσηφιστάρι, του 1912 και Β' Βραβ. 12ου Διαγ. Λύσεων.

βουλή μου είνε να δέχθ'ητε) **Αίματος** **Σίφος** (νάλ.) **Γλάβοι** τόν **Πατέρα** (ευκολώτερον να τ'αξανασειλήης, παρὰ να φάγωι τώρα δια γι' σέ πληροφρήσων) **Ίδιω** **πών** **Σανθούλαν** (βυτελίκι) **Βασιλείον** τόν **Βουλγαροκτόνον** (είνε τὸ προσεχές) **Ναυτόπουλο**, **Κόρη** τού **Ίσριου** κτλ.

Είνε δους ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην **Ίανουαρίου**, **θάπαντησώ** εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΑ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ τὰ περὶ αὐτὰς ἔγραψα εἰς τὴν ἐπιτολήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαρτίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

72. Δεξιόγραφος

Ἢγετὸ πρῶτον δυντα,
Τὸ δεύτερον τάπουε.
Τὸ τρίτον ἢ θάλασσα
Τού Πόντου περιλαβεῖ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς ἑνάς **Χιωτάκι**

73. Συλλαβόγραφος

Γράμμα: θεός Αἰγύπτου;
καὶ τρωτικόν,
Μεγά μνημεῖον ἔκτισαν,
Βαρὺ βασιλικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ Κορολλίας Κασσίου

74. Μεταγραμματισμός

Εἶχα δέλεα γιὰ κεφάλι
καὶ ἐστέπαξα ἐνὰ ζῶον.
Πῆρα βῆτα γιὰ κεφάλι,
καὶ με ἔφαγε τὸ ζῶον!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς ἑνάς **Αἰδασ**

75. Αἶνιγμα

Τὸ θηλυκὸν μου, κῆπος
τὸ οὐδέτερόν μου, ἄνθος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς ἑνάς τῆς **Σαπφούς**.

76. Ἀσπὴ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ναυτικατασταθῶν οἱ ἀστέρικοι διὰ γραμματικῶν οὐτως, ὡστε ναυαγισκῶνται Ὄριζόντιος πόλις τῆς Ρουμανίας, κατέως γίγας, υἱὸς τῆς Γῆς; διαγωνίως δέ, βασιλισσὰ τῶν Θηβῶν καὶ οὐστατικόν, σκόνουρον τοῦ εὐρέμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τὴν ἑξῆς τῆς **Μάννας**

77—81. Μαγικὸν Γράμμα

Ἐν ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τὸσαι λέξεις;

ζικόν, ἡβρός, τυρός, ὄρος, μηρός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παγγουμένου **Παιρηότου**

82. Ἀριθμητικὸν Παιγνίον

6, 2, 4, 5, 10 + - X : = 0

Μετὰ τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὑποῶν ἢ τῆς; δὲν θὰ μεταβληθῆ, νὰ παρενθεθῶν τὰ σημεῖα οὗτως, ὡστε τὸ ἐξαγαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἴη μηδέν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Ρεζινιάς**.

83. Διπλῆ Ἀεροστιχίς

Τὸ μὲν ἄρμα κόν κάτωθι χρησιμοποιεῖται ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὰν Ἀπτίνων λυρικοῦ ποιητῆν, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα, ἄλλ' ἀντιστρέφως, πηγαγόριον φιλοσοφόν:

1, Θεός τῶν Αἰγυπτίων. 2, Πόλις τῆς Θράκης. 3, Κινητήριος δόναμις. 4, Ἀρχαία πόλις

τῆς Συρίας. 5, Ζῶον ὄρεον. 6, Ὑψωμα γῆς. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς ἑνάς τῆς **Ἡρώδους** τῆς **Λύγης**

84. Φωνηεντόπιον

πες - πελ - μ - ἀδῶν

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέου Ἑλληνοφ

85. Ψίφος

λα

Η

Η Η

α

Η Η

Η

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς **Χάριτος**

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

15-68

Υπόσχομαι φιλικὴν ὑποστήριξιν εἰς **Μαθηρωμένον Βασιλῆν** καὶ ὁπαδοῦς, Ἀναλαβάνω ἀντιπροσωπείαν **Συλλόγου «Νέα Ἑλλάς»** ἐν Πάτραις. — **Ἀχιλ. Κ. Βότσης.**

15-69

Ἐκλογεῖς, φηρίσατε τὰ ἀληθῆς ὄρατα ψευδῶν **Υπέρ Πατρίδος** καὶ **Αἰσθημα τῆς Πατρίδος**. Εὐχαριστοῦμεν ἐκ προτέρων.

15-70

Ἐνα Χιωτάκι, ἀνευχαριστοῦ μόνον ἐγὼ μετ' Ἐκπαιδευτικῶν, θὰ εἶς φηρίσω ἢ **«Νέα Ἑλλάς»** δὲν ἀναμνησθῆται.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

15-50

ΑΙΜΑΤΟΜΕΝΟΝ ΞΙΦΟΣ

Υποψήφιος Δημοσηματισμοῦ τοῦ 1915

15-71

Σύλλογος «Θραυβός» Πειραιῶς. — Ἐνεκεν ἀπολιτικῶν ἐπιστολῶν τινῶν, πᾶς συνδρομητῆς τῆς «**Διαπλάσεως**», ἔχων ἀπορίαν τινὰ σχετικὴν πρὸς τὸν Σύλλογον, δέον νὰ ἀπευθύνεται: **Πέτρον Καστάνην Κουτουριώτου 266, Πειραιᾶ**. — Ζηροῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικόν ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτούντι.

Ὁ Γραμματεὺς: **Γ. Αἰγιαλίδης.**

15-76

Ψηφοφόροι! φηρίσατε τὰ κάτωθι ὑπέροχα ψευδώνυμα, ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τῶν **Συλλόγων «Ἑνωσις—Ἐλευθερία», «Πατρίς»** καὶ «**Ἐλευθερία**».

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ ΠΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

Υποψήφιος τῆς ἑνάς τῆς «Ἐλευθερίας»

15-77

Ἰδρῶθ ἐν **Λεμεσσῷ** Σύλλογος: **«Ἀνικήτων»**, σκοπὸν τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ **Ἐσπέρωμα** καὶ τὸ **Δημοκρήσιμα**. Ἐξελέγησαν Πρόεδρος: **Γ. Ἀραυζός**, Ἀντιπρόεδρος: **Βουρὸ τῆς Μανωλίδας**, Γραμματεὺς: **Ν. Γαβρόπουλος**, Ταμίας: **Δ. Φραγκοῦδης**. Σύμβουλος: **Η. Ἀραυζός**. — Συνδρομὴ ἐξ ἑαυτοῦ 1,20. Αἰεθλονται: **Γεωργίου Ἀρσοῦ**, **Limassol (Chypre)**. — Ζηροῦνται ἀντιπρόσωποι. — **Ἀντιπρόσωπος Ἀλφειάκος: Βουλγαροφάγος Ἐξέως.**

15-78

Βραβείον ἐκλογῆς ὁλοκατέστη φηρίσων: τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον **ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΔΑΣ**, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ **Συλλόγου «Ἐνωσις»**. — **Βουλγαροφάγος Ἐξέως**, με 100 φιλους τοῦ.

15-79

Ἰδρῶθ ἐν Ἀθήναις **Ἐκπαιδευτικῶν τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου «Ἐθνικὸν Ἄγρον»**. Πρόεδρος: **Στενημαζιώται**. Ἀντιπρόεδρος: **Μαργαρίτου Βασιλόπουλο**, Γραμματεὺς: **Τόσκι**, Ταμίας: **Μάργας τῶν Παρισιῶν**. — Ζηροῦνται δεκάστῆς ἀντιπρόσωποι διὰ τὸν σύλλογον. Δοίς: **συλλόγου «Παναγιώτης» 52 Πάτρας**, Δοίς, παραστήματος: **Παράστημα «Ἐθνικὸν Ἄγρον» Poste Restante Ἀθῆνας.**

15-72
Μίαν Τρελλοῦσαν. — Ἐγκρίθη συλλυπητικὴ ἐπιτολή τῆς προσημασίας: **πᾶσι. Ἡρώς τῶν Ἀρχοντογεωργίων.**

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
Φηρίσατε, ὑπεκρίνοντες στήν **ΦΩΝΗΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ**

15-74
Οποιοὶ κοίωσαν βραβεία ἢ τιμησια εἶχε τὸ 1913 γιὰ τὴν Ἑλλάδα, θὰ δώσουν βραβεία ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν **Ἡρώα τοῦ 1913.**

Δαγνὸν κλαδά—Ἰρις.

15-75

Δηλοῦμεν ὅτι ὁ **Σύλλογος «Ἑνωσις»** καὶ «**Ἐλευθερία»** τῆς **Λάρνακος** ἐκώλυσαν εἰς ἓνα ὑπὸ τὸ ὄνομα «**Ἑνωσις—Ἐλευθερία»** Ἀρχιεπιστολῶν καὶ ἀντιπρόσωποι δημοσιευθῆσονται προσεχῶς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 5-12 **Ίανουαρίου.**

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου.
ΑΘΗΝΩΝ: Ἰωάν. Καποδίστριας, Ἐρ. Κασαβέτης, Μαρία Παναγιωτοπούλου, Μελκ. Μακρῆ, Γεωρ. Σαραντιδῆς, Κωνστ. Ἐλευθεροδάσης Γεωργ. Ἐλευθεροδάσης, Ἐπαμ. Σακελλαρόπουλος, Κυρ. Βέργος, Κωνστ. Ταυριτσῆος, Κωνστ. Μάλλιστατος, Ἀναστ. Παλαιανίου, Γεωρ. Σιμάτος, Κ. Κωνσταντῆς, Ἀσασία Πελαγονῆ, Ι. Μελισσινός, Σταθός Βεντούσης, Κωνσταντῆνα Σιμάτος, Κ. Σταυροπούλος, Ἀνδρ. Παπᾶς, Κατίνα Μπαροῦδη, Μαρία Μπαροῦδη, Ν. Φίλης, Κούλα Κονταρίνη, Μαρία Μπαροῦδη, Δοσ. Κωφορέτης, Κ. Καραβέλλος, Δ. Κ. Κωνσταντῆς, Μ. Τριτανόπουλος, Ἀν. Ἰγγλέσης.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀν. Πετροδμήτρης, Ἐλενίτσα Μπούκου, Ἰωάν. Μενιδιάτης.

ΒΕΡΣΟΒΑΣ: Κ. Καποδίστριας, Γ. Παπαδόπουλος, Ἰωάν. Τσάλλας, Α. Κωνσταντοπούλου, Χρ. Μαρκοῦδης, Θρ. Μπαμπανιολός, Θ. Ν. Μιτροπούλου, Ἰ. Καραγιαννῆς, Ἀγγ. Ν. Τσάλλας, Β. Τσιώρος, Π. Χοματῆς, Ἰωάν. Καλοκίσης, Εὐθ. Κουτσογιάννης, Β. Μπαράς, Κ. Ι. Κατονοῦδης.

ΓΑΛΑΤΙΝΗΣ: Νικ. Ἀντωνόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Χρ. Κουτσῆς, Δ. Γ. Σταματοπούλου.

ΖΑΤΟΥΛΗΣ: Ν. Σωτηροπούλου.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Μουστακᾶς.

ΙΘΑΚΗΣ: Χέρης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Χαίμ. Καμπῆλ.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἐλευθ. Δημοπούλου, Στ. Γεωργιάδης, Παναγ. Τσιντζῆρας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δουκία Κακολιῆ, Γεωργίος Α. Ι. Ἀλέξα Δεσφίλα, Δημ. Δεσφίλας, Νηνεμία.

ΚΕΡΦΙΝΗΣ: Κ. Πετροπούλου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Παπαδόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Διφροστῆς Βασιλεῦς.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ν. Ζ. Ζολμάς.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Βλ. Σωτηριάδης, Ἡρακλῆς Κοντοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἐλλην.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Φακινάκος, Θ. Ζωγράφος, Δ. Κωμικός, Δ. Βαγιᾶς, Ι. Νομίδης, Ν. Π. Χρυσόφωτος, Ἀνδρέας Παπαγεωργίου, Γ. Σφαλιός, Πάνος Κολυβᾶς, Ἀχθ. Τε. Μιητόπουλου, Ν. Ζωγράφος, Εὐστ. Πετροπούλου.

ΠΟΡΟΥ: Στ. Μ. Δορῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἄσμα τῆς Ἀφρόνης, Παπάκ. Ἑνώς, χωρίς ὑπογραφήν.

ΣΕΡΒΟΥ: Θεοδ. Σχίζας.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Λεβόπουλος, Ρόν. Γ. Κούση, **ΤΡΙΚΑΛΩΝ:** Γ. Πακαλιόπουλος, Γ. Χρυσόφωτος, Ι. Τσιβοῦδης, Νικήτας Πετροπούλος, Καλλιθέη Νικητοπούλου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Ν. Τσολᾶς, Ι. Καμπανέλης, Ν. Ἀνδρονάκος, Στ. Καλλαντιόπουλος, Ἡ τμή τῆς Ἑλλάδος, Κ. Ἀνατολίτου, Στ. Καλός, Γ. Χαλκίος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτανος, Ἰωάν. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐξέστησαν εἰς τὴν κληρωτικὴν καὶ ἐλεγχθησαν οἱ εἰς τῆς τῆς **ΔΗΜ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** ἐν Ἀθήναις, Ν. Π. **ΧΡΥΣΟΦΩΤΟΥ** ἐν Πειραιῶν, **ΣΤΥΛ. Μ. ΔΟΡΗΣ** ἐν Πόρῳ καὶ **ΘΕΟΔ. Ν. ΜΠΟΥΣΑΛΗΣ** ἐν Βεργῶν, ὅσοι ἀνταγγραφήσαν διὰ τρεῖς μῆσιν ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.

Τὸ πρῶτον καθῆκοι τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκρίσις ἀνατίσει τῆς συνδρομῆς τοῦ.